

ger. Kjøbenhavn ligger paa en Kyst, paa Landets Grændse for Enden af en Jernbane, der forbinder den med det sydlige og vestlige Sjælland, ja med det hele øvrige Land, og fra Søen har den sin mest Communication ved en Mængde Dampbaade. Der bliver altsaa kun en eneste Retning tilbage, nemlig mod Nord, hvor Postbefordringen endnu maa skee med Hestkraft herfra. Der kan saaledes ikke være Tale om, at det kan være nødvendigt at opretholde et saadant Monopol, thi blandt de 230 Bognmænd, der findes her i Byen, vil der være mange, der uden noget Monopol ville være villige til paa rimelige Vilkaar at befordre Posten. Derimod kan det være muligt, at Postvæsenet ikke vil kunne slutte en saa billig Contract derved, naar det ikke kan betale denne Befordring tillige med et Monopol; men for dette Tilfælde maa jeg gjøre opmærksom paa, at det dog er ubilligt, at Kjøbenhavns Befolkning og særlig dens Bognmænd skulle betale en Skat for Postens billigere Befordring; thi Postvæsenet er et Fællessansiggende, og det kan derfor ikke tilkomme os særligt at statte dertil; dets Udgifter maae udredes af Monarchiets samtlige Landsdele. Det næste Spørgsmaal er, om Monopolet er nødvendigt for at skaffe de Rejsende god og billig Befordring. Det tror jeg heller ikke, at man kan antage; thi hvad Befordringsmidler angaaer, da er det en bekjendt Sag, at de kjøbenhavnske Bognmænd i Regelen besidde dem fuldkommen saa gode som dem, man bestiller paa Nulken. Heller ikke er det billigere at kjøre med Posten end med privat Befordring. Det er vel saa, at ved at tage en Vogn paa Nulken betaler man under et afskillige Udgifter, som den Rejsende ellers selv maa bære, naar han leier en Vogn hos en Bognmand, men det er ligesaa bekjendt, at den Rejsende i Almindelighed alligevel betaler disse Udgifter, og en Vogn paa Nulken bliver derfor ofte 50 pCt. dyrere end en anden Leievogn. Derimod kan man vel sige, at det kunde være nødvendigt at opretholde et saadant Monopol for at sikke de Rejsende ligelige Priser paa alle Aarstider, thi det er en bekjendt Sag, hvad der jo ogsaa er i sin Orden, at Priserne vege i Kjøbenhavn, eftersom der er større eller mindre Trang til Vogne. Men det kan dog in-

genlunde betvivles, at Postvæsenet ogsaa ved frivillige Contracter kunde sikke de Rejsende en fuldkommen god Befordring til de selv samme Priser, der nu betales Postholderne, uden at behøve noget Monopol. Jeg kan saaledes ikke see, at det skulde være nødvendigt længere at vedligeholde dette. Saavidt jeg veed, ere Postholderierne ogsaa hævede i Hertugdømmene. Hvorledes det forholder sig i vore egne Kjøbstæder, skal jeg ikke kunne sige. Nogle Efterretninger tyde paa, at der paa sine Steder er et endnu strengere Monopol end her i Kjøbenhavn, saa at Folk ikke engang have Lov til at kjøre med deres egne Vogne uden at løse en Seddel, men der maa dog ialtsald være Undtagelser fra Regelen, hvis det overhovedet findes Sted. Derpaa skal jeg imidlertid ikke nærmere inlade mig, men jeg skal kun gjøre den Bemærkning, at jeg heller ikke tror, at Postholdermonopolet kan være nødvendigt i de større Kjøbstæder, hvorimod det vel kan tænkes, at det ikke uden dette vil være muligt i de mindre Kjøbstæder at skaffe Posten og de Rejsende god Befordring. Da nu imidlertid i Kjøbenhavn Bognmændenes Vilkaar ere fastsatte ved en særlig Lov, har jeg antaget, at Intet var til Hinder for at ordne deres Anliggender særligt, uden at man behøvede at medtage ogsaa det øvrige Land. Sagen har i og for sig ikke meget at sige. Det Gebet, hvorpaa Kjøbenhavns Befordringer kunne bruges, bliver mindre og mindre. Saasnart Jernbanen til Helsingør bliver færdig, vil jo den hele Befordring af Rejsende paa den Kant gaae ad Jernbanen, og der bliver saaledes kun tilbage den Kjørsel, som Kjøbenhavns egne Indbyggere kunne have at gjøre i en nærmere eller fjernere Omegn; men hvorfor man skulde pålægge Byens Bognmænd en Indskrænkning i deres Ret til at befordre i denne Omegn, kan jeg ikke indsee.

Hvad Formen af min Forespørgsel angaaer, da har den sin Grund deri, at den Sag, som den angaaer, ikke er et ublandet Anliggende. Det er en NæringsSag, og forsaavidt henvender jeg mig til den høitærede Indenrigsminister; men forsaavidt Post- og Befordringsvæsenet tillige berøres, er det en Fællessag, som han maa forhandle med sin Collega, Finantsministeren, og med Generalpostdirecteuren. Han har ikke den